

Numer alarmowy 112

Założeniem zajęć dydaktycznych jest zapoznanie dzieci z numerem alarmowym 112 oraz zasadami korzystania z niego – poprzez naukę wybierania numeru z aparatu telefonicznego (z powodzeniem można do tego celu wykorzystać zabawkę lub telefon wykonany przez prowadzącego z papieru), odgrywanie przez dzieci ról dyspozytora i poszkodowanego oraz wspólne określenie rodzaju informacji, które należy przekazać, dzwoniąc na numer alarmowy. Dokonując pewnych modyfikacji w proponowanym poniżej konspekcie, zajęcia można wykorzystać do nauki telefonów do poszczególnych służb ratunkowych. Wybór numeru 112 poddyktowany był jego uniwersalnym zastosowaniem.

Konspekt realizuje treści zawarte w podstawie programowej wychowania przedszkolnego dla przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz innych form wychowania przedszkolnego, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia MEN z 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (DzU z 2009 nr 4, poz. 17).

Konspekt zajęć dydaktycznych**Grupa wiekowa:** pięcioletni**Temat kompleksowy:** poznajemy zawody – strażak**Temat dzienny:** numer alarmowy 112

Cele ogólne: kształtowanie prawidłowych postaw w sytuacji zagrożenia, przygotowanie właściwej postawy obywatelskiej na wypadek zagrożenia, utrwalanie znajomości podstawowych danych o sobie, rozwijanie reakcji na różnorodne sygnały i znaki, rozwijanie myślenia przyczynowo-skutkowego

Cele szczegółowe: dziecko potrafi wybrać numer alarmowy 112, przedstawić się i podać swój adres zamieszkania; wie, kiedy można dzwonić pod numer 112 i jakie informacje należy przekazać, dzwoniąc na numery alarmowe; odgrywa role parateatralne związane z tematem zajęć

Metody: asymilacyjne – opis, rozmowa; sposoby społecznego porozumiewania się – umowa, aprobata; samodzielne dochodzenia do wiedzy – zabawa ruchowa, zabawa dydaktyczna; waloryzacyjne – pokaz, obserwacja; praktyczne – metoda ćwiczeń

Treści: „Wesołe przedszkole. Program wychowania i edukacji przedszkolnej” Małgorzata Walczak-Sarao, Danuta Kręcisz, WSiP, Warszawa 2009: znajomość najbliższych członków rodziny, posługiwanie się własnym imieniem i nazwiskiem

– s. 26; znajomość własnego adresu – s. 27; rozumienie i przestrzeganie ustalonych norm i zasad zachowania; współdziałanie w tworzeniu umów graficznych, słownych, ruchowych i wspólne ich respektowanie – s. 27; przestrzeganie zasad zgodnego współzycia w grupie – s. 27

Uwaga! Uwzględnienie punktu „Treści programowe” w konspekcie nie zawsze jest wymagane. Czasem wystarczy informacja, że zajęcia realizują treści podstawy programowej. Zależy to od osoby, która będzie zatwierdzać konspekt. Przygotowując konspekt, należy uwzględnić program wychowania przedszkolnego realizowany w danym przedszkolu.

Formy pracy: indywidualna, zbiorowa

Pomoc dydaktyczne: piłka, dwa telefony (rzeczywisty, zabawka lub wykonany przez prowadzącego z papieru), arkusz papieru formatu A2, farby, rysunek przedstawiający strażaka, policjanta i lekarza wraz z numerem 112 (załącznik 1), rysunek przedstawiający aparat telefoniczny (załącznik 2, po egzemplarzu dla każdego dziecka), arkusz z cyframi (po egzemplarzu dla każdego dziecka), kleje, kredki ołówkowe bez oprawy drewnianej

Ważne informacje:

Zgłoszenie alarmowe – informacja o wystąpieniu lub podejrzeniu wystąpienia nagłego zagrożenia dla życia i zdrowia, środowiska lub mienia, przekazana na numer alarmowy 112 lub inny numer alarmowy obsługiwany w centrum powiadamiania ratunkowego lub wojewódzkim centrum powiadamiania ratunkowego albo z wykorzystaniem innych środków komunikacji umożliwiających przekazanie tej informacji do centrum powiadamiania ratunkowego lub wojewódzkiego centrum powiadamiania ratunkowego (§ 2 pkt 3 rozporządzenia MSWiA z 31 lipca 2009 r. ws. organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego). Kto zauważy pożar, klęskę żywiołową lub inne miejscowe zagrożenie, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić osoby znajdujące się w strefie zagrożenia oraz centrum powiadamiania ratunkowego lub jednostkę ochrony przeciwpożarowej albo Policję bądź wójta albo sołtysa (art. 9 ustawy z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej).

Marta Brzowska

Autorka jest pedagogiem wczesnoszkolnym, pracuje w Biurze Rozpoznawania Zagrożeń KG PSP

Faza zajęć	Czas trwania	Czynności prowadzącego	Czynności dzieci	Uwagi
Rozpoczęcie	5 min	Zapraszam wszystkie dzieci przed tablicę. Siadamy w kółeczku. Nogi zawiązujemy w kokardki. Na początek przywitamy się. Dziecko, do którego rzucę piłkę, powie, jak ma na imię i nazwisko oraz gdzie mieszka. Prowadzący rzuca piłkę do każdego dziecka.	Dzieci wykonują polecenia prowadzącego. Dziecko, do którego trafi piłka, przedstawia się.	Prowadzący sprawdza pozycje dzieci.
Rozwinięcie	14 min	Dzisiaj powiemy (przypomnimy) sobie, co należy zrobić, gdy potrzebna jest pomoc (np. straży pożarnej). Mam tutaj ogromną kartkę, na której napiszemy, co powinniśmy zrobić, gdy nam lub naszym bliskim będzie potrzebna pomoc. Każde dziecko, które będzie miało pomysł i chciałoby, żeby zapisać go w naszej karcie, podniesie rękę do góry. Zgoda? Co musimy zrobić, gdy znajdziemy się w niebezpieczeństwie? Świetnie. Najpierw musimy zadbać o nasze bezpieczeństwo. Musimy szybko oddalić się od niebezpiecznego miejsca (np. pożaru). Prowadzący zapisuje odpowiedzi dzieci. Co dalej? Bardzo dobrze. Trzeba poinformować o tym kogoś dorosłego. Co można dopisać jeszcze do naszych zasad? Jak myślicie, co trzeba zrobić, jeżeli nie ma nikogo dorosłego, kto mógłby nam pomóc? Tak. Trzeba zadzwonić po pomoc. Czy ktoś zna numer alarmowy, na który można dzwonić, gdy jest potrzebna pomoc? Tak, to jest ten numer, na który można dzwonić, gdy potrzebna jest pomoc straży pożarnej. Spójrzcie. Jest też numer 112 – to jeden wspólny numer dla pogotowia, policji i straży pożarnej. Ten numer jest bezpłatny. Można na niego dzwonić, nawet gdy nie ma się pieniędzy, ale tylko wtedy, gdy potrzebna jest pomoc. Nigdy nie można tego robić dla zabawy. Osoba prowadząca przyczepia do tablicy obrazek przedstawiający policjanta, strażaka i lekarza wraz z numerem 112 (załącznik 1).	Jaka duża. Nie podoba mi się. Ja też chcę taką.. Dzieci przytakują. Uciekać. Zadzwonić po straż. Krzyczeć, że się pali. Zawołać rodziców. Dzieci nie odpowiadają. Trzeba uciekać. Trzeba zadzwonić do straży. 998.	

cd. tabeli na str. 30

Faza zajęć	Czas trwania	Czynności prowadzącego	Czynności dzieci	Uwagi
		<p><i>Osoby, które odbierają te telefony (alarmowe), nazywamy dyspozytorami. Są one specjalnie przygotowane do rozmowy z nami, mogą wysłać do nas policję, straż pożarną lub pogotowie, w zależności od grożącego nam niebezpieczeństwa.</i></p> <p><i>Najpierw musimy wykręcić (wystukać) numer 112, tak? Numer 112.</i></p> <p><i>Prowadzący na telefonie zabawce wskazuje cyfry i wyjaśnia: Musimy wcisnąć dwa razy jeden (pierwsza cyferka na telefonie) i jeden raz dwa (dwójka jest obok jedynki).</i></p> <p><i>Co musimy powiedzieć, kiedy dodzwonimy się na ten numer?</i></p> <p><i>Tak. Trzeba się przedstawić. Tak jak zrobiliście to podczas zabawy z piłką. (Jestem Adaś Kowalski. Mieszkam na Topolowej 15).</i></p> <p><i>Musimy powiedzieć, gdzie jesteśmy, żeby pomoc wiedziała, gdzie musi przyjechać!</i></p> <p><i>Co jeszcze trzeba powiedzieć?</i></p> <p><i>Że jesteśmy sami, tak, bardzo dobrze. Taka informacja jest bardzo ważna. Że się pali. Musimy powiedzieć, co się stało – dlaczego potrzebujemy pomocy.</i></p> <p><i>Kiedy możemy zadzwonić na numer 112?</i></p> <p><i>Na telefon alarmowy dzwonimy, gdy sami potrzebujemy pomocy lub gdy ktoś inny jej potrzebuje, np. mama, siostra, babcia, sąsiad itd.</i></p> <p><i>Coś jeszcze?</i></p> <p><i>A czy moglibyśmy dopisać, że nie można odkładać słuchawki, dopóki dyspozytor (pani lub pan, którzy siedzą po drugiej stronie telefonu) tego nie zrobią? Zgadza się z tym? Jak myślicie, dlaczego nie wolno tego robić?</i></p> <p><i>Nie można się rozłączać, dopóki dyspozytor nam nie pozwoli. To bardzo ważne, bo może mieć do nas pytania. Może podpowiedzieć, co trzeba zrobić. Przeczytam wam zasady, które zapisaliśmy. Jeśli ktoś z dzieci będzie miał jeszcze jakiś pomysł, to go dopiszemy.</i></p> <p><i>Osoba prowadząca czyta zasady.</i></p> <p><i>Czy coś jeszcze chcielibyście dopisać?</i></p> <p><i>Osoba prowadząca dopisuje zasady.</i></p> <p><i>Świetnie. Podczas pożaru musimy pamiętać, żeby nie chować się za żadnymi przedmiotami, tylko szybko uciekać i powiadomić innych, tak aby wiedzieli, że grozi im niebezpieczeństwo.</i></p> <p><i>Czy wszystkie dzieci zgadzają się, że tak należy postępować, gdy znajdziemy się w niebezpieczeństwie?</i></p> <p><i>Bardzo się cieszę. Na znak, że wszyscy się zgadzamy, że tak trzeba postąpić, gdy znajdziemy się w niebezpieczeństwie, każdy odciśnie swoją dłoń na tej kartce. Zapraszam do mnie po kolei.</i></p>	<p><i>Tak.</i></p> <p><i>Dzień dobry. Przywitać się. Że się pali. Tu Adaś. Nie ma rodziców w domu. Jestem sam.</i></p> <p><i>Że nie ma rodziców. Że się pali.</i></p> <p><i>Jak złamiemy nogę. Jak jest pożar. Wypadek. Jak kotek siedzi na drzewie.</i></p> <p><i>Dzieci nie odpowiadają.</i></p> <p><i>Tak. Bo to nieładnie. Są starsi. Mogą chcieć z nami rozmawiać.</i></p> <p><i>Nie chowamy się. Krzyczymy, że jest pożar.</i></p> <p><i>Tak</i></p> <p><i>Dzieci akceptują zasady poprzez odciśnięcie na papierze rączki zamoczonej w farbie.</i></p>	<p><i>Można wykorzystać do nauki numeru wierszyk: „Jeden nos, jedna buzia, dwoje oczu i naciśnij zielone dzwoni” wraz z pokazywaniem części ciała.</i></p>
Zakończenie	10 min	<p><i>Prowadząca zaprasza dzieci do zabawy.</i></p> <p><i>Pobawimy się dziś w aktorów. Jedno dziecko będzie dyspozytorem i będzie odbierało telefon alarmowy, inne dziecko będzie wystukiwało numer i dzwoniło do niego. Zgoda? Kto chce być jako pierwszy dyspozytorem?</i></p> <p><i>Osoba prowadząca zaprasza dzieci do odegrania ról. Sprawdza, jak sobie radzą, przypomina (pokazuje), w jakiej kolejności należy wystukać numer. Podpowiada, jakie informacje trzeba podać, dzwoniąc pod numer alarmowy. (Odwołuje się do wspólnie stworzonej makiety).</i></p> <p><i>Teraz każde z was dostanie ode mnie kartkę z cyfrą 1 lub 2.</i></p> <p><i>Prowadzący prosi, by dzieci ustawiły po trzy osoby tak, aby utworzyć numer 112. Pomaga im się ustawić i zapoznaje dzieci z regułami zabawy.</i></p> <p><i>Uśmiechamy się do swoich sąsiadów i zapamiętujemy ich buzie. Za chwilę będziecie chodzić po sali na paluszkach, ostrożnie, żeby się nie potraćać. Na dźwięk tamburyna ustawiacie się tak, jak stoicie teraz, żeby utworzyć numer 112 – numer alarmowy.</i></p>		<p>Po zabiegach higienicznych.</p> <p>Numer alarmowy umieszczony jest na tablicy, tak by dzieci podczas zabawy mogły z niego skorzystać.</p> <p>Część dzieci dostaje kartki z cyfrą 1, część z cyfrą 2.</p>
Podsumowanie	7 min	<p><i>Zapraszam do stolika. Osoba prowadząca wręcza każdemu dziecku arkusz do kolorowania (załącznik 2). Dzieci kolorują rysunek według instrukcji prowadzącego. Elementy obrazka oznaczone cyfrą 1 – na kolor czerwony, cyfrą 2 – na kolor czarny.</i></p> <p><i>Po pokolorowaniu zgodnie z instrukcją, powstaje rysunek telefonu. Dzieci, które ukończą pracę, otrzymują od prowadzącego arkusz z cyframi.</i></p> <p><i>Osoba prowadząca prosi o wybranie spośród szeregu cyfr wszystkich cyfr 1 i 2, a następnie ułożenie z nich numeru 112 i przyklejenie go pod rysunkiem telefonu. Prowadzący ogląda prace, chwali za ich wykonanie i rozmawia z dziećmi na temat powstałych obrazków.</i></p>		
Likwidacja zajęć	1 min	<p><i>Odkładanie prac do szufladek. Porządkowanie sali przez dzieci.</i></p>		

Bibliografia

Ustawa z 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (DzU 2009, nr 178, poz. 380 z późn. zm.); rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (DzU 2009, nr 130, poz. 1073 ze zm.); Małgorzata Walczak- Sarau', Danuta Kręcisz, *Wesołe przedszkole. Program wychowania i edukacji przedszkolnej*, WSiP, Warszawa 2009.